L'abraçada

Per DavidG el dv., 13/12/2019 - 10:25

Sant Ambrós de Milà escrivia al segle IV:

Tu medita sempre, dins de la teva cambra i a l'hora de la nit, sobre Crist. I espera que vindrà a qualsevol moment...Entrarà per la porta oberta, naturalment; no pot pas fallar el qui et va prometre que entraria. Abraça, doncs, el qui demanaves, arriba't fins a ell i posseiràs la llum. Retén-lo, prega-li que et trigui a marxar, demana-li que no se'n vagi...Crist, l'estrenyem contra nosaltres amb els lligams de la caritat, amb les regnes de l'enteniment; el retenim amb l'amor de la nostra ànima.

Esperar Crist per abraçar-lo quan arribi. No trobo un horitzó més esperançador que aquest. Sento que aquestes paraules dites fa tants segles expressen bé el que la pregària és cridada a ser.

Ben sovint cerquem viure altres vides: llegim llargues novel·les, veiem sèries de televisió, un capítol rere l'altre, cerquem a les xarxes socials altres vides que em distreuen de la meva... Però els dies en que transcorre la teva vida és l'escenari més que adequat en el que Déu et vol venir a trobar i abraçar-te.

Ens semblarà sòrdid, creurem que no som prou interessants, ens veurem despentinats. Però Ell s'entossudeix a trucar la porta de la meva cambra. I corro el risc de ser fora de casa, fent niu allà on, en acabat, no sabria qui sóc.

Aleshores, dia rere dia, com Maria Magdalena aprendré què vol dir estrènyer contra mi el Senyor i abraçar-lo.

Cada vegada que vaig a trobar als meus germans i els dic – amb paraules i fets- que el Pare de Jesús és el nostre Pare, que el Déu de Jesús és el nostre Déu, estrenyo contra mi el Senyor amb lligams d'amor.